

Arrest

nr. 185 855 van 25 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. OGER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partij voor een toelating tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT

VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 31.03.2016, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: M(...) T(...)

Voorna(a)m(en): P(...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginder het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich volledig op zijn gezinsleven in België : hij is gehuwd en heeft 2 kinderen met de echtgenote. De echtgenote en de kinderen zijn verblijfsgerechtigd.

Een tijdelijke terugkeer van betrokkene zou een schending betekenen van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België een echtgenote heeft en met haar 2 kinderen heeft die geboren zijn te België, verhindert hem niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de geldende wetbepalingen en ontslaat hem niet van de verplichting dit te doen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Betrokkene geeft niet aan op welke manier zijn tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving een inbreuk zou zijn op artikel 8 van het EVRM.

De redenering dat het gezin dat betrokkene in illegaal verblijf heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, kan niet worden gevolgd.

Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder.

Mevrouw kan instaan voor de opvoeding en de opvang van de kinderen. Zij kan voor de opvang beroep doen op bestaande vormen van kinderopvang en voor de opvoeding kan zij overleggen met betrokkene tijdens zijn afwezigheid.

In het arrest d.d. 30.11.2015 met nummer 157 400 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het EHRM er bij diverse aangelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen

enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen tekomen of er te verblijven (met verwijzing naar diverse arresten).

Aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroept, artikel 8 EVRM en het gezinsleven betreffen, worden deze omstandigheden niet aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de wet.

In dit zelfde arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog het volgende: "De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM" (inclusief talrijke verwijzingen naar concrete arresten).

Er zijn verder geen aanwijzingen dat er specifieke omstandigheden binnen het gezin bestaan (b.v. gezondheidsproblemen, andere...) die betrokkene verhinderen zich tijdelijk te verwijderen van het grondgebied.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.02.016, aan hem betekend d.d. 04.03.2016."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 12bis, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Doordat:

De aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard werd terwijl verzoeker zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren hezij een gezinsleven in België met zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Terwijl:

Artikel 12bis &1, tweede lid 3° van de wet dd. 15.12.80 bepaalt dat:

"De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats (...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische

Buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Inzake stelt de rechtspraak dat:

« De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (...) »

De overheid beweert dat het bestaan van een gezinsleven met twee kinderen van zeer jonge leeftijd (beschermd door artikel 8 EVRM) geen hinder is voor een tijdelijke terugkeer en verwijdering.

Volgens overheid moeten er andere specifieke omstandigheden binnen het gezin bestaan, gezondheidsproblemen worden als enig voorbeeld geciteerd.

Als deze redenering gevolgd wordt, is de betekenis van buitengewone omstandigheden genegeerd en zijn artikelen 9bis en 12bis &1, tweede lid 3° van de wet dd. 15.12.80 van hun inhoud ontdaan.

Inbreuk op artikel 12bis &1, tweede lid 3° van de wet dd. 15.12.80 staat vast.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De werkelijkheid van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM, is, in casu, niet twijfelachtig en door de administratie niet betwist (verzoeker woont al jaren samen met zijn kinderen en echtgenote die in de tussentijd in verwachting is van een derde kind).

Echtgenote en kinderen zijn in legaal verblijf.

Er is dus sprake van inmenging in "family life" van verzoeker en zijn gezin.

De inmenging moet evenredig zijn aan het nagestreefde doel, niet verder gaan dan noodzakelijk ter bescherming van de in artikel 8 lid 2 EVRM genoemde belangen.

Een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens familie enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een restrictief toelatingsbeleid anderzijds. -

Aan het belang van het kind wordt grote betekenis gehecht, waarbij met name gekeken wordt naar de jeugdige leeftijd van het kind.

Wanneer kinderen betrokken zijn dient de Belgische Staat bij het nemen van een beslissing steeds het hogere belang van het kind in overweging te nemen.

Kennelijk werd dit absoluut níet in overweging genomen.

Het is algemeen gekend dat de procedure tot aanvraag van een gezinsherinnering visum zeer traag is (meerdere maanden tot een jaar).

Voor kinderen van zeer jonge leeftijd betekent dat een eeuwigheid.

Een tijdelijke verwijdering van meerdere maanden, zou alle persoonlijke banden tussen verzoeker en zijn kinderen losrukken.

Persoonlijke contacten op afstand onderhouden (via telefoon, email ... ?) met kinderen van 2,5 en 5 jaar oud is onmogelijk!

Zelfs een tijdelijke afwezigheid van verzoeker is niet aanvaardbaar in het opzicht van het hogere belang van de kinderen.

Er is schending van artikel 8 EVRM."

2.2. Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of

consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)

§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. (...)"

2.3. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond in de zin van de voormelde bepaling.

2.4. De verzoekende partij stelt daar tegenover dat het gezinsleven niet wordt betwist door de bestreden beslissing, dat er een 'fair balance' dient te worden gevonden tussen het belang van verzoekende partij en diens familie enerzijds en het Belgisch algemeen belang anderzijds, dat het hoger belang van de kinderen steeds in overweging dient te worden genomen en dat dit niet gebeurde. Zij stelt dat een tijdelijke verwijdering de persoonlijke banden tussen haarzelf en haar kinderen zou losrukken en dat persoonlijk contact via telefoon en mail met kinderen van 2,5 en 5 jaar oud onmogelijk is. Zij leidt uit één en ander een schending af van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft in casu een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In het kader van de huidige onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij ten aanzien van haar vrouw en kinderen en dier hoger belang. Zo wordt erop gewezen dat de echtgenote en de kinderen verblijfsgerechtigd zijn, maar dat het feit dat betrokkene in België een echtgenote heeft en met haar 2 kinderen heeft die geboren zijn te België, hem niet verhindert tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de geldende wetbepalingen en ontslaat hem niet van de verplichting dit te doen, dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, dat de redenering dat het gezin dat betrokkene in illegaal verblijf heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, niet kan worden gevolgd, dat het hoger belang van de kinderen niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat de echtgenote kan instaan voor de opvoeding en de opvang van de kinderen en daarbij beroep kan doen op bestaande vormen van kinderopvang en voor de opvoeding kan overleggen met betrokkene tijdens zijn afwezigheid, dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven en dat, aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroept, artikel 8 van het EVRM en het gezinsleven betreffen, deze omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu en dat, aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, er volgens het Hof geen aanleiding is tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, dat er verder geen aanwijzingen zijn dat er specifieke omstandigheden binnen het gezin bestaan (b.v. gezondheidsproblemen, andere...) die betrokkene verhinderen zich tijdelijk te verwijderen van het grondgebied.

Hieruit blijkt een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend zijnde omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar gezin een omstandigheid vormt die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, des te meer - zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven - het een tijdelijke scheiding betreft. Daarbij dient erop te worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Overigens, zoals dat ook al werd gesteld in de bestreden beslissing, is een andere belangrijke afweging of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zoals in casu, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De verzoekende partij betwist niet dat haar echtgenote tijdelijk voor de kinderen kan zorgen, eventueel met behulp van bijkomende kinderopvangmogelijkheden en in overleg met de verzoekende partij zelf. Voorts stelt zij dan wel dat het niet mogelijk is om contacten te onderhouden met kinderen van 2,5 en 5 jaar oud, maar zij toont dit in alle redelijkheid niet aan, gelet op de veelheid aan multimediale communicatiemiddelen die voorhanden zijn in de hedendaagse maatschappij. In die optiek toont de

verzoekende partij dan ook niet aan dat het hoger belang van de kinderen zou zijn geschonden. Haar verwijzing naar de mogelijke duur van een aanvraagprocedure voor het bekomen van een visum met het oog op een gezinshereniging, is louter hypothetisch, en doet geen afbreuk aan het voorgaande. De verzoekende partij brengt dan ook geen elementen aan die erop zouden wijzen dat haar situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat het kennelijk onredelijk, of onwettig is van de verwerende partij om te oordelen dat aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroept artikel 8 van het EVRM en het gezinsleven betreffen, deze omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het enig middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS